

ת"פ 50866/05/18 - מדינת ישראל נגד י' ד' ו' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

24 יוני 2020

ת"פ 50866-05-18 מדינת ישראל נ' ו'

בפני כב' הסגנית נשיא נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רפי עמוס - נוכח

נגד

י' ד' ו' - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שני פרג'ון - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א.

רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן:
הנאשם וא' ו' (להלן: "א'") הינם בני דודים.
א' וא' ו' (להלן: "א'") הינם אחים.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 07.05.2018 בסמוך לשעה 00:50, לאחר אירוע משפחתי בו נכחו הנאשם, א' וא', באולם "XXXX" בעיר XXXX, ניטש וויכוח בין אביו של א' לבין הנאשם וזאת בהמשך לוויכוח שנתגלע קודם לכן בין האורחים שנכחו באירוע.
3. מיד ובסמוך, א' ניגש אל הנאשם וגם ביניהם החל להתפתח וויכוח.
4. בהמשך למתואר לעיל, א' ניגש להפריד בין א' לבין הנאשם ואז, הנאשם תקף את א' בכך שהכה אותו באמצעות חפץ חד שזהותו אינה ידוע למאשימה בידו השמאלית. כתוצאה מכך נגרם לא' חתך באמה שמאל באורך של 6-7 ס"מ והוא נזקק לתפרים.
5. מיד ובסמוך לכך, נמלט הנאשם מהמקום.
6. כעבור שבוע, ביום 16.05.2018, הנאשם הסגיר את עצמו למשטרה.
7. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
8. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, תוך שהוצהר כי כל צד יוכל לטעון לעונש כראות עיניו.
9. **בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 31.10.2019**, מציין שירות המבחן כי נמנע הימנו להגיש תסקיר בעניינו של הנאשם, משהלה לא טרח להתייצב לפגישות שנקבעו עמו בשירות המבחן.
10. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 16.06.2020**, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

10. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על חומרת החבלות שנגרמו למתלונן ועל הצורך למגר את תופעת האלימות. בנוסף, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-18 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, פיצוי משמעותי, קנס והתחייבות, תוך שביקשה להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף הבינוני של

המתחם.

11. מנגד, הסנגורית חלקה על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה וטענה כי על המתחם לנוע בין חודש או חודשיים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין מספר חודשים מאסר בפועל. כמו כן, הסנגורית ביקשה מבית המשפט להסתפק בתקופת ימי מעצרו של הנאשם. בהקשר זה הפנתה הסנגורית לנסיבותיו האישיות של הנאשם; לעברו הפלילי שאינו מכביד ואינו ממין העניין; ולכך שמאז האירוע שבמוקד כתב האישום המתוקן לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים בגין עבירות אלימות. עוד טענה ההגנה כי מדובר באירוע שהרקע לו הינו וויכוח שנתגלע בין בני משפחה וכי משיחה שערכה המאשימה עם המתלונן טרם ההגעה להסדר הטיעון עלה כי כיום המתלונן אינו עומד עוד על תלונתו, אינו מפחד מהנאשם, וסולח לו, תוך שמתקיים ביניהם קשר טוב.
12. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי כיום הוא "במקום אחר בחיים" וכי העובדה שלא נרתם לקשר טיפולי עם שירות המבחן נובעת מנסיבותיו האישיות ומכך שעבר מקום מגורים.

דין והכרעה

13. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולה מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

14. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
15. בעצם ביצוע העבירה, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. בפרט יצוין, כי את מעשה התקיפה ביצע הנאשם כלפי בן משפחתו. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
16. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם נותן זה דעתו, בין היתר, לשאלה האם התקיפה שגרמה לחבלה בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלונן, תוצאותיה של התקיפה וכיוצ"ב. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם והחבלה שנגרמה למתלונן, הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו - סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה **ממשית**.
17. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה ייאמר, כי בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם הכה במתלונן באמצעות חפץ חד, כאשר כל כוונתו של המתלונן הייתה להפריד בין הניצים. עוד נתתי דעתי לנזק הגופני שנגרם למתלונן: חתך באורך 7-6 ס"מ באמה בידו השמאלית. אכן, המדובר בנזק גופני המצוי ברף שאינו ברף הגבוה של החבלות

- שהעבירה הקבועה בסעיף 380 לחוק העונשין יכולה להכיל בתוכה. ואולם, לא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון בהתנהגותו משוללת הרסן של הנאשם, תוך שברי כי מעשיו עלולים היו להביא אף לתוצאות קשות מאלו שנגרמו בסופו של דבר, וכבר היו דברים מעולם. כמו כן, אין להתעלם מכך שלנאשם חלק מרכזי בתקיפה, באשר הוא זה אשר תקף ראשון את המתלונן מבלי שקדם לתקיפה קנטור מצדו של האחרון.
18. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין לתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעבריין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
19. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, תחילה מצאתי להפנות לחובה הכללית של בתי המשפט שלא לגלות סובלנות כלפי אלו שבחרו לנקוט באלימות כלפי זולתם, ויפים לעניין זה דבריו של המשנה לנשיא, כב' השופט מ' חשין, בע"פ 8314/03 רג'אח נ' **מדינת ישראל**, (07.06.2005), שאמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברי כי עודם רלוונטיים גם בימינו: "**בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומם כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית- המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכול כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו...**". (ושוב, הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
20. לגופו של עניין, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים דומים בהם הורשעו נאשמים **בעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש** (לעיתים בשילוב עבירות שונות מאלה שלפנינו), **על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממאסר מותנה ועד מספר חודשים מאסר בפועל (ולו לריצוי בעבודות שירות). ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים מצד אחד, עונשים קלים יותר בדמות צווי של"צ ומבחן ומצד שני, חמורים יותר בדמות עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בגין ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לנאשם: רע"פ 297/15 **דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל** (21.01.2015); רע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל** (04.03.2015); רע"פ 175/14 **אילן פחימה נ' מדינת ישראל** (09.01.2014); רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל** (15.01.2015); רע"פ 8820/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (12.02.2014); רע"פ 3555/16 **אילן יחיה נ' מדינת ישראל** (19.05.2016); רע"פ 3969/16 **יגאל שלום נ' מדינת ישראל** (18.07.2016); רע"פ 8822/16 **עמרם בן עוזי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016).
21. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו הצדדים אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"**אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

22. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין 6 חודשים מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות) לבין 12 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

23. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

24. בעניין זה, בית המשפט נותן בראש וראשונה דעתו לעברו הפלילי של הנאשם, הנלמד מרישומי הפלילי (ת/2) והכולל 2 רישומים קודמים. האחד, משנת 2017, בעבירות של סחר בסמים, בגינו הושטו על הנאשם עונשים בדמות 12 חודשים מאסר בפועל וענישה נלווית. והשני, מבית הדין הצבאי משנת 2015, בעבירה של העדר מן השירות שלא ברשות, בגינו הושטו על הנאשם עונשים בדמות מאסר בפועל ומאסר מותנה. בעניין זה שקלתי אף את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת מבלי שהתעלמתי מכך כי הנאשם הספיק לרצות עונשי מאסר בעברו.

25. מנגד ולקולה, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלונן. כמו כן, לא נעלם מעיני כי כעולה מטיעוני ההגנה (עליהם לא חלקה המאשימה) המתלונן הספיק למחול לנאשם על מעשיו וכי כיום הוא אינו חושש מפניו. ברי כי עמדתו של המתלונן והאינטרס שלו, אינם חזות הכול ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטרס הציבורי. ובכל מקרה, שומה עלינו לזכור כי המתלונן הוא-הוא קורבן העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתו. מה עוד, "שהמחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל" (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל, (07.12.2011)).

26. עוד בית המשפט נותן דעתו לכך, כי הנאשם לא השכיל לשתף פעולה עם שירות המבחן וכי חרף העובדה כי הלה זומן לפגישות הוא לא טרח להתייצב אליהן. בנסיבות אלו, יקשה על בית המשפט לקבוע כי קיימים שיקולי שיקום בעניינו.

27. מנגד, מצאתי לזקוף לקולה את העובדה כי חרף הדיפתו של הנאשם את מאמצי שירות המבחן לגייסו להליך טיפולי, הרי שמאז ביצוע העבירה שבמוקד כתב האישום המתוקן, לא שב הלה לבצע עבירות. אכן, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 דויד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); וע"פ (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 גרניק נ' מדינת ישראל, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שלפניי, עסקינן בנאשם שבמשך כשנתיים מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי ולא התייצב לפגישות שנקבעו עמו בשירות המבחן, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו (בהינתן העובדה כי הלה מקיים אורח חיים נורמטיבי ולא שב לדרכיו הרעות), יצדיק סטייה כלשהי ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת

ישראל, (16.09.2015)).

28. כן שקלתי את פרק הזמן בו שהה הנאשם בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.
29. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כעולה מעובדו כתב האישום, הנאשם ביצע את העבירה עת היה כבן 21 בלבד. כיום הנאשם בן 24 ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת "הבגירים צעירים". ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ראו: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685 (2000)).
30. מכל הנאמר לעיל ובאיון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, לעברו הפלילי, ולהעדר המוטיבציה שהביע להתגייס לכל הליך טיפולי בשירות המבחן מצד אחד; לגילו הצעיר ולעובדה כי הלה לא שב לבצע עבירות מצד שני, ותוך שלא התעלמתי מעמדתו של המתלונן, הרי שמצאתי כי עונשו של הנאשם צריך להיגזר ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.
31. עוד יצוין, כי בשים לב לשיקולים שיש לשקול לקולה, כפי שפורט לעיל, והגם שאין המדובר בצעד טריוויאלי, אנכה מעונש המאסר לריצוי בעבודות שירות שייגזר על הנאשם את ימי המעצר שבהם הוא שהה מאחורי סורג ובריח.
32. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 16.06.2020, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 15.11.2020, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במפעל חיים, בכתובת: הצבי 11, ירושלים, וזאת בימים א'-ה', על פי טווח השעות המותר בחוק העונשין; והכול אלא אם הממונה יודיע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

על הנאשם להיות זמין בטלפון נייד מס': 055-9676174 ובכתובת: רח' XXXX XXX00 בבית מר י' ו'.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל

עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלונן (ע"ת/9).

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה אשר הופקדה בתיק זה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תושב לאמו של הנאשם.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות מסוג פשע. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות מסוג פשע, במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 10,000 ₪ במזומן.

החלטה

עמוד 6

רשמתי לפני את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ב' תמוז תש"פ, 24/06/2020 במעמד
הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא